

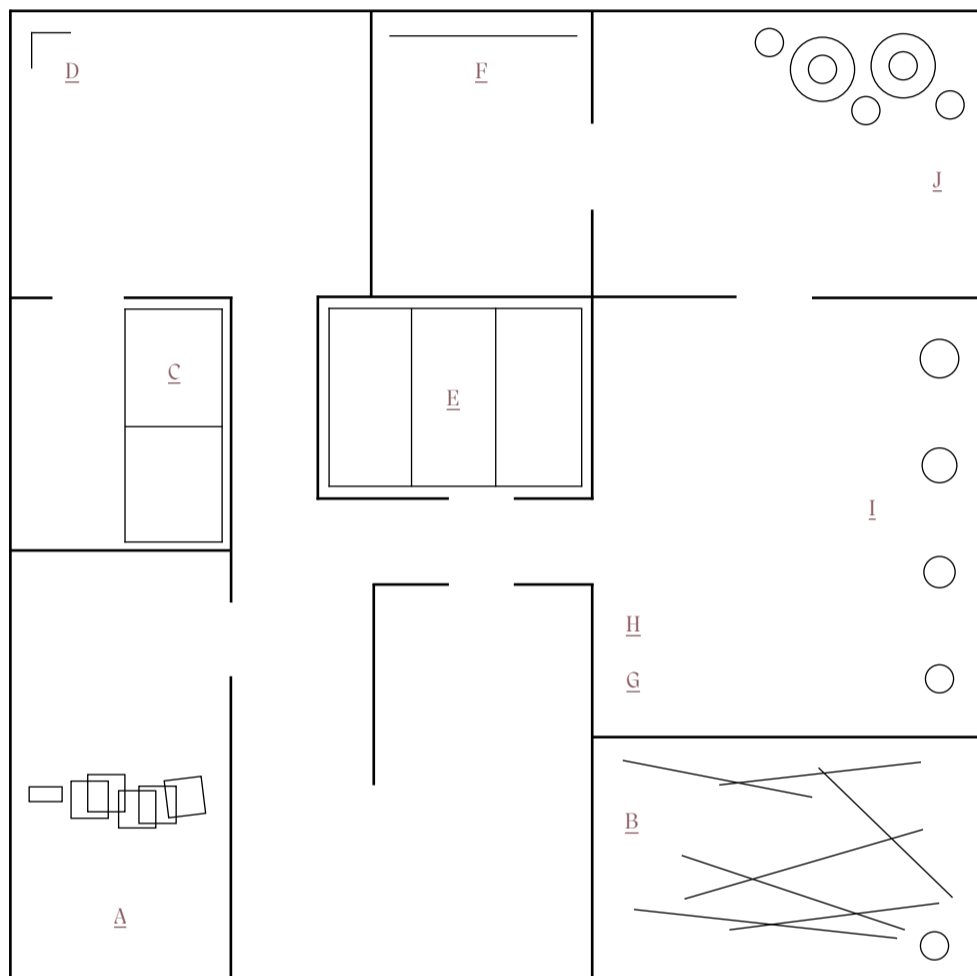
Jacint Verdaguer (1845-1902), el poeta romàntic més important de la literatura catalana, en el punt més àlgid de la seva carrera, decideix arriscar la seva vida d'èxit i privilegis per dedicar-se als més desvalguts de la societat. Ho fa a les acaballes del segle XIX a Barcelona, en un moment d'una gran crisi social, també a Europa i a nivell mundial. Espiritisme, anarquisme, comunisme, darwinisme, Nietzsche, Freud...el món sencer bull, i l'església catòlica es veu qüestionada en molts fronts. És en aquest moment quan el poeta comença a participar en sessions d'exorcismes, i durant quatre anys pren notes amb regularitat que queden recollides en quatre quaderns.

cabosanroque es serveix d'aquests apunts per reflexionar al voltant del fenomen de la possessió i les seves implicacions socials, estètiques, biològiques i fins i tot teatrals.

Les paraules de Verdaguer, profundament actuals, són el nus que lliga dos mons paral·lels: el visible i l'invisible. L'home i la societat. L'individu i la seva comunitat. cabosanroque s'aproxima al Verdaguer més desconegut i el rellegeix des de la contemporaneïtat, fent-ne una interpretació lliure, de la paraula al so, i del so a la imatge.

«Això i tantes coses que em passen cada dia ara no les hauria cregudes fa algun temps i no sé qui les creurà fora dels poquíssim que hi veuen clar en aqueix món de tenebres.»

La instal·lació és escala 1:1 del pis original del 4rt-2a del número 7 del carrer Mirallers.

A. Paràsits electromagnètics en directe.
El niño de Elche.

B. Font, paraigua, i parاللamps.
Simbologia de l'aigua.

C. Natura, ratllades de les llibretes / censura.

D. Les llibretes són un camp de batalla.
Ratllades i censura.

E. Llits, cadenes, lligams.

F. Polifonia sobre la possessió.

G. Què es diu i com es diu. enregistrament de l'exorcisme d'anneliese michel / subtítols dels quaderns.

H. Yanvalou / foscior blanca. rocío molina / maya deren.

I. La disponibilitat del vidre i les aigües.

J. Yanvalou de les criatures. ritme de voodoo d'haití.

«Tota la Europa i tot lo món és una pollera, satanàs és al mig i els ensenya de caminar.»

Concepte, creació, espai sonor i composició: cabosanroque (Laia Torrents Carulla i Roger Aixut Sampietro) Textos: Jacint Verdaguer i Maya Deren (traducció de Martí Sales) Música original: cabosanroque Versions de cabosanroque de: Veni Creator s. IX (Rabano Mauro); The Unanswered Question 1906 (Charles Ives) Disseny d'il·luminació: Cube.bz i cabosanroque Vídeo: Frau Recerques visuals i cabosanroque Amb la participació enregistrada de: El Niño de Elche, Rocío Molina, Enric Casasses, Manuel Delgado, Gerard Horta, Ricard Torrents, Carme Torrents, Lourdes Porquet, Xavier Rebodosa. Veus: Núria Martínez Vernis i Jordina Boix posen veu a les paraules de Jacint Verdaguer, Joan Solana posa veu i cara a les paraules verdaderes del Pare A.F., exorcista Fotografies: José Hevia

EXPOSICIÓ ITINERANT

Coordinació
Ester Martínez

Premsa i comunicació
Laura Gea
Sandra Pujal

Disseny gràfic
Setanta

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FUNDACIÓ
JACINT
VERDAGUER

CoHabora:

AJUNTAMENT D'ALELLA

CAN MANYÉ
ESPAI D'ART I CREACIÓ

IN_LCERT

B. IJRSB 2021

DIMONIS

DIMONIS

Ex-orcismes i in-orcismes
de Verdaguer

cabosanroque

«ESTRANYAT DE L'ESPECTACLE»

Enric Casasses

1 Els apunts de Verdaguier d'aquesta cosa que li va passar els anys 1890, 1891 i 1892 no es van publicar fins al 2002, quan ja feia 100 anys que era mort, en una edició acadèmica i freda que em va semblar que només arribaria a tres despistats i quatre especialistes, i vaig acabar decidint fer-ne una edició nova amb comentaris i presentada de manera que el llegidor vegi o pugui veure clarament que això és una bomba i que, de la mateixa manera que va esclatar el 1892 —com es veu a qualsevol biografia de Verdaguier—, pot tornar a esclatar en qualsevol moment d'aquest món nostre d'ara que tan bé radiografien aquells dimonis d'aleshores.

«Què et penses que, d'aquí estant, ne regires pocs de microbis?»

A

B

«Invoca la santa creu que et sia paraigua, parallams i mur de defensa.»

C

«Plorau sobre lo món, no amb llàgrimes dels ulls sinó amb fletxes del vostre cor.»

D

«Lo cranc de la terra xucla tot lo que el cel fa ploure per tu.»

«Lo món està malat. Conjura la febrada que passa sobre la terra.»

E

«Cada paraula sia un dall que rompa les cadenes que dinen al cor de l'home, hi dinen, prenen cafè i agafen silló.»

2 El que no m'esperava en preparar el llibre dels *Dimonis* és que el primer episodi d'aquesta explosió seria tan espectacular i tan explosiu, i que seria real, tan real que es pot entrar a dins, de l'explosió, i sentir com s'entrecruen les energies electromagnètiques dels cossos, de les veus, dels cervells, de les ànimes i també de les coses, en un entorn material convertit, tot, en instrument de música, per tal de fer-nos entendre que som al bell mig d'una tempesta de continguts que travessen la clofolla mundana i ens posseïxen amb una violència anímica tan forta que al final ja no sé si jo soc el dimoni que m'espera sota el llit amb fressa de cadenes.

«Per aquest cos ne passen milions i alguns dels principals quefes de l'infern.»

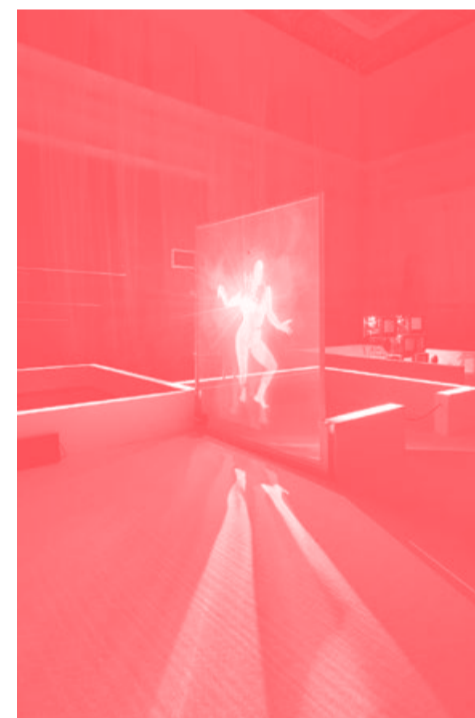

F

3 Això de cabosanroque és un incendi espiritual de grans proporcions, un incendi descontrolat controladíssim a l'interior d'una peça (una cambra, un pis, una obra de teatre?) que batega amb una respiració tècnicament mil·limetrada, perfecta, inexorable, com si la fredor metàl·lica de l'electricitat i de les superfícies hiperllises dels plàstics inflables, la perfecció dels mecanismes de so i d'imatge i les esgarriances de la superfície inalterable de l'aigua estiguessin programades per una cosa descontrolada que si no fos així no es podria manifestar. La matèria i l'esperit no es paren d'intercanviar les cartes, fent una guerra estranya en què tan aviat són aliats com enemics. Un extrem de la peça o de la sala o del pis fa un contrast fort i dissonant amb l'altre. I una altra part del muntatge fa un contrast, fort i inquietant, amb si mateixa, també. Les tres presències humanes visibles són totes tres filmades. Hi ha (primera) una col·lecció de cares a l'expectativa i, durant uns moments, estan posseïdes pel que diuen, però, amb el dubte de si ho diuen elles o no, sembla que jo sigui un altre que és un altre que és un altre, o «una cosa» altra. I hi ha (segona) el primer terme de la boca i el bigoti del cantador que brama les sentències del maligne des de la boca de l'infern, com si les pantalles petites fossin el forat de la cançó infantil «dimoni pelut, que a l'infern no t'han volgut, has passat per un forat i les banyes t'hi han quedat», i és així que hi hem aparegut, tots, als vídeos, com dimonis sense banyes. I hi ha (tercera) la dona que balla posseïda per un sí mateixa desconegut que desperta contactes que dormien a la part del darrere de tot del cervell, amb músiques que venen de molt lluny o arriben de molt endins, perquè sembla que tot acabi esdevenint música i que totes les possessions i totes les immersions a la recerca del «Què de tot això» esdevinguin música, fins i tot en el moment en què tot calla, perquè, eixordats pel silenci, puguem comprovar que ens envolta o assetja un rosari llampeguejant de sentències, un rosari vermell i negre de sentències del Verdaguier dels dimonis o dels dimonis enverdaguierats.

«Veureu que amb la cobertura del gra si embolica molta palla.»

G

H

«Jo só el pecat»

«Conjura el dimoni allà ont està amb més repòs... sabeu ont és ont està amb més repòs? En lo cos de les criatures. Ningú ens hi molesta.»

4 Quan vaig fer el llibre, primer havia pensat titular-lo *ESTRANYAT DE L'ESPECTACLE*, que és la primera frase de la primera llibreta, però finalment vaig preferir posar-li el títol de *DIMONIS*. Per editar i presentar els apunts demoníacs verdaguierians, hi vaig entrar a fons, però mirant de no ficar-me a cap dels pous que se m'obrien al davant a cada pas ni de desviar-me pels túnels que s'intuïen a cada ramificació. Em refereixo, d'una banda, a les qüestions de la normativa catòlica (que si tenen un interès és per com van afectar el destí de Verdaguier) i, de l'altra, al tema actual, il·limitat i inacabable, de la possessió, d'esbrinar què és la possessió, com és que es presenta així, quines coses hi passen... i no hi vaig voler entrar perquè no m'hi veia amb cor, perquè tenia por de perdre-m'hi o d'ofegar-m'hi, i em vaig limitar a mostrar els apunts com qui diu: «Mireu, nois, aquí què hi diu!». El primer acte d'aquest aprofundiment que no vaig fer, o un primer acte d'aquesta navegació transmental, és el que ha fet i fa cabosanroque amb aquest «teatre expandit» i, alhora, reconcentrat, amb aquest «estrany espectacle», amb aquest llamp d'obra.

«Jo só la riuada i us tinc de donar l'aigua clara.»

I

J

«Lo món s'ha d'ensorrar. A torrents han d'anar los gani-vets.»